

РЕШЕНИЕ

№ 13451

гр. София, 06.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав, в публично заседание на 10.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **13206** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/. Образувано е по жалба на Л. Д. В., ЕГН [ЕГН], срещу Заповед № 25-4332-00587/19.11.2025г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „з“, „г“ от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ СДВР, с която на жалбоподателя е временно отнето свидетелството за управление на МПС до решаване навъпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. С жалбата е представено копие на валидна сключена застраховка „Гражданска отговорност“, с което жалбоподателят счита, че е изпълнил изискването на закона. В проведеното по делото съдебно заседание жалбоподателят не се явява. Представява се от адв. З., който поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. В писмени бележки излага подробни съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед на основание чл.146, т.3,т.4 и т.5 от ЗДвП. Претендира разности.

Ответникът – полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ СДВР не се явява и представлява по делото. В писмени бележки, депозираните от юрисконсулт Й., изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Със Заповед № 25-4332-00587/19.11.2025г., издадена от И. В. Й. – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ СДВР, е наложена на Л. Д. В. принудителна административна мярка по чл.171, т.1,б. „з“, „г“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. От мотивите на заповедта е видно, че мярката се налага

заради това, че Л. Д. В. управлявал собствения си товарен автомобил „ГАЗ 53“ с [рег.номер на МПС] в [населено място], ул. С. река с посока на движение от ул. Люляк към ул. Ярема, след като автомобилът е бил със служебно прекратена регистрация от 13.09.2017г. На Л. В. бил съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 3887701 от 29.09.2025г. за извършено на 15.11.2025г. нарушение на чл.140, ал.1 от ЗДвП – за това, че управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред, както и за нарушение на чл.147,ал.1 ЗДвП, тъй като не е представил документ за извършен годишен технически преглед на автомобила.

На 01.12.2025г. жалбоподателят е сключил застраховка „Гражданска отговорност“ за товарен автомобил „ГАЗ“ с [рег.номер на МПС] с валидност до 01.12.2026г. включително.

Правни изводи

Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срок, от лице, което е адресат на оспорения акт и има личен и пряк правен интерес да иска отмяната му.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид представената по делото Заповед № 513з-12086/14.10.2025г. на директора на СДВР, издадена във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, също приложена с административната преписка, съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Спазени са административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, като са посочени фактическите и правни основания за прилагане на мярката.

Видно чл.171, т.1, б. „з“, „г“ от ЗДвП, принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, се прилага за нарушения по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Административният орган не е посочил за кое конкретно от визираните в разпоредбата на чл.171, т.1, б. „з“, „г“ от ЗДвП нарушения се налага мярката, но от изложените мотиви относно фактическите основания става категорично ясно, че се касае за нарушението по чл.175, ал.3 от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред.

В случая извършването на нарушението, а именно, че жалбоподателят е управлявал превозно средство /товарен автомобил/, което не е регистрирано предвид служебното прекратяване на регистрацията, е безспорно установено. Практически това не се и отрича от жалбоподателя. Неотнормими към въпроса за законосъобразността на мярката са наведените доводи за липса на доказателства, че жалбоподателят е бил уведомен за прекратяването на регистрацията. При упражняването на правомощието по чл.171, т.1, б. „з“, „г“ от ЗДвП административният орган действа при обвързана компетентност, т.е. във всеки случай на констатирано с АУАН нарушение от кръга на посочените в разпоредбата, той е длъжен да наложи принудителната мярка, без да изследва съставомерността на деянието и законосъобразно ли то е било установено, а още по-малко – да проверява дали са изпълнени предпоставките за служебното прекратяване на регистрацията. Необходимото и достатъчно условие за издаването на законосъобразна заповед е да има съставен АУАН за установяване на нарушение по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 или чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Конкретно, при нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП, не се изисква от административния орган, издаващ заповедта за налагане на ПАМ, да проверява дали е било налице знание у водача на превозното средство за липсата на регистрация, и в частност – дали е бил уведомен за прекратяването на регистрацията.

Основателни са обаче доводите за материална незаконосъобразност на оспорената заповед. Видно от разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "з", "гг"от ЗДвП, принудителната административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство се прилага на водач, който, извън случаите по букви "а" – "ж", при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В хипотезата на чл.171,т.1,б. е“ от ЗДвП, на водач, който управлява моторно превозно средство без застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, се налага принудителна административна мярка лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, но за не повече от 6 месеца.

Анализът на двете разпоредби показва, че е налице припокриване на основанията за налагане на мярката в двете хипотези, доколкото липсата на задължителната застраховка "Гражданска отговорност" води до служебно прекратяване на регистрацията на МПС по чл.143, ал.10 от ЗДвП, което от своя страна е предпоставка за извършване на нарушение по чл.175, ал.3 ЗДвП, както и е настоящият случай. Следователно, възниква въпросът коя е приложимата разпоредба в случаите, когато водачът управлява МПС без сключена застраховка „Гражданска отговорност“ и поради тази причина превозното средство е с прекратена регистрация съгласно чл.143,ал.10 от ЗДвП.

На първо място, видно от текста на разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "з", "гг"от ЗДвП, същата е субсидиарно приложима – когато не са налице случаите по букви "а" – "ж", т.е. следва да се приеме, че при управление на МПС без застраховка гражданска отговорност следва да се наложи мярка по чл.171, т.1,б. е“ от ЗДвП, а тази по чл. 171, т. 1, б. "з", "гг"от ЗДвП да се приложи във всички останали случаи на липсваща или прекратена регистрация на превозното средство. Необходимо е да се отбележи, че въпросът коя е приложимата разпоредба има конкретно практическо измерение, тъй като макар и в двата случая да се прилага една и съща по съдържание принудителна административна мярка /временно отнемане на СУМПС/, има разлика по отношение на срока – по б. „з“ мярката се прилага до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, а по б. „з“, „гг“ - до решаване на въпроса за отговорността на лицето. Доколкото по б. „з“ продължителността на ПАМ се обуславя от волята на лицето, което може да избере дали и кога да сключи и да представи информация за сключена застраховка, в резултат на което да се преустанови действието на мярката, в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "з", "гг"от ЗДвП срокът на мярката е поставен в изключителна зависимост от административнонаказателното производство и неговия резултат, т.е. от произнасянето на административнонаказващия орган. От тази гледна точка хипотезата на чл.171,т.1,б. е“ ЗДвП е по-благоприятна от тази по чл. 171, т. 1, б. "з", подт. "гг"от ЗДвП, доколкото от волята на лицето зависи каква ще бъде реалната продължителност на мярката.

При това положение, дори да се приеме, че административният орган има право на избор дали мярката да се наложи по чл.171, т.1, б. е“ или по чл.171,т.1 ,б. "з", подт. "гг"от ЗДвП, то принципът по чл.6, ал.2 и 3 от АПК задължава това да стане в по-благоприятната за лицата хипотеза, която е тази по чл.171, т.1, б. е“ от ЗДвП. В конкретния случай това не е сторено.

Предвид изложеното, заповедта се явява материално незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

При този изход на спора жалбоподателят има право на разносните по делото за платена държавна такса и за адвокатско възнаграждение, възлизащи общо на 380 евро.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд София –

град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на Л. Д. В. Заповед № 25-4332-00587/19.11.2025г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „з“, „г“ от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ СДВР.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на Л. Д. В. разноски по делото общо в размер на 380 евро.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: